

VAN DE NYT BESTSELLERAUTEUR VAN DE HULP

Deze les zal ze
nooit meer vergeten...

DE LERAAR

FREIDA
MCFADDEN

PSYCHOLOGISCHE THRILLER

DE LERAAR

Freida McFadden

De leraar

Vertaald door Marie-Louise van Dongen

Lab Uitgevers
VBKMedia B.V. / Utrecht
ISBN 9789032520861 (paperback)
ISBN 9789032520878 (e-book)
ISBN 9789032520885 (audioboek)
NUR 332
© 2024 Freida McFadden
Oorspronkelijke titel *The Teacher*
Vertaling Marie-Louise van Dongen
Omslagontwerp Margo Togni
Zetwerk Crius Group, Hulshout

Voor de citaten uit *Annabel Lee* en *Raven* van Edgar Allan Poe is gebruik-
gemaakt van de vertalingen van respectievelijk Hendrik de Vries (1933) en
Gerard den Brabander (1943).

Alle rechten voorbehouden

Lab Uitgevers vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en
verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de
papiereditie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier
waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

LAB
UITGEVERS

PROLOOG

Een graf graven is zwaar werk.

Mijn hele lichaam doet pijn. Spieren waarvan ik niet eens wist dat ik ze had bezorgen me helse steken. Elke keer als ik de spade optil en nog een beetje aarde uit de kuil schep, is het alsof er een mes in een spier achter mijn schouderblad wordt gestoken. Ik dacht dat daar alleen maar bot zat, maar kennelijk had ik het mis. Ik ben me scherp bewust van alle spiervezels in mijn lichaam. Die doen stuk voor stuk pijn. Ontzettend veel pijn.

Ik stop even en laat de spade vallen om de blaren die uit mijn handpalmen schieten een beetje verlichting te geven. Met mijn onderarm veeg ik het zweet van mijn voorhoofd. De zon is al onder en aan de rijp op de grond te zien is de temperatuur tot beneden het vriespunt gedaald. Maar na het eerste halfuur voelde ik de kou niet meer. Bijna een uur geleden heb ik mijn jas uitgedaan.

Hoe dieper ik ga, hoe gemakkelijker het graven wordt. De bovenste laag aarde was haast niet om door te komen. Maar toen had ik nog iemand om me te helpen. Nu ben ik alleen.

Nou ja, het lijkt is er ook nog. Maar daar heb ik niet zoveel aan. Ik tuur in het donkere gat. Het lijkt een bodemloze put, maar in werkelijkheid is het niet veel dieper dan een centimeter of zestig. Hoe diep moet ik gaan? Een meter tachtig onder de

grond, zeggen ze altijd, maar ik neem aan dat dat voor officiële graven geldt. Niet voor anonieme graven midden in het bos. Maar aangezien niemand mag ontdekken wat er hier begraven ligt, is dieper misschien beter.

Ik vraag me af op welke diepte de dieren een lijk niet meer kunnen ruiken.

Ik ril als er een vlaag koude wind over de laag zweet op mijn huid strijkt. Met elke minuut die verstrijkt daalt de temperatuur. Ik moet weer aan het werk. Ik zal nog wat dieper graven, gewoon voor de zekerheid.

Ik pak de spade weer op en alle pijnlijke plekken in mijn lijf vechten om aandacht. Op dit moment zijn mijn handpalmen duidelijk de winnaar. Ze doen meer pijn dan wat dan ook. Ik zou ik weet niet wat overhebben voor een paar leren handschoenen. Maar ik heb alleen een paar dikke gewatteerde wanten bij me. Daarmee kan ik de spade niet stevig vastpakken. Vandaar dat ik het met mijn blote handen zal moeten doen, met blaren en al.

Toen de kuil nog ondiep was, hoefde ik er niet in te gaan om te graven. Maar nu kan ik alleen verder als ik erin sta. Het voelt niet goed om in een graf te staan, dat brengt vast ongeluk. Uiteindelijk komen we allemaal in zo'n kuil terecht, maar dan nog hoefje het lot niet te tarten. Helaas kan het nu niet anders.

Terwijl ik de spade weer in de droge, harde grond steek, spits ik mijn oren. Op het geluid van de wind na, is het stil hier in het bos. Maar ik weet zeker dat ik iets heb gehoord.

Krak!

Daar is het weer... Het klonk alsof er een tak doormidden brak. Ik weet niet of het van voor of van achter me kwam. Ik ga rechtop staan en tuur in de duisternis. Is er nog iemand hier?

Als dat zo is, zit ik tot over mijn oren in de problemen.

‘Hallo?’ fluister ik hees. Geen antwoord.

Ik neem de spade in mijn rechterhand en luister met ingehouden adem om het geluid van de lucht die mijn longen in- en uitgaat te dempen.

Krak!

Weer een tak die in tweeën breekt. Deze keer weet ik het zeker. En niet alleen dat, maar het geluid kwam ook van dichterbij dan de vorige keer.

Nu hoor ik bladeren ritselen.

Mijn maag trekt samen. Ik kan me hier op geen enkele manier uit praten. Geen denken aan dat ik kan doen alsof het allemaal één groot misverstand is. Als iemand me ziet, is het voorbij. Dan is het met me gedaan. Handboeien om mijn polsen. Een politiewagen met gillende sirenes. Levenslange gevangenisstraf zonder kans op voorwaardelijke vrijlating. De hele heisa.

Maar dan zie ik in het maanlicht een eekhoorn de open plek op schieten. Terwijl het diertje zich langs me heen rept, breekt er een twijgje onder het gewicht van zijn lijfje. Hij verdwijnt tussen de struiken en het is weer doodstil in het bos.

Het was dus toch geen mens. Gewoon een wild dier. Die voetstappen die ik meende te horen waren rennende pootjes. Ik laat mijn adem ontsnappen. Het directe gevaar is geweken, maar dit is nog niet voorbij. Nog lang niet. En ik heb geen tijd voor een pauze. Ik moet doorgaan met graven.

Tenslotte moet ik dit lijk voor zonsopkomst hebben begraven.

DEEL I

1

EVE

DRIE MAANDEN EERDER

Ik krijg heel vaak te horen dat ik zo'n geluksvogel ben.

Dat ik zo'n mooi huis heb, werk dat voldoening geeft, en ik krijg altijd complimentjes over mijn schoenen. Maar ik maak mezelf niks wijs. Als mensen me een geluksvogel noemen, hebben ze het niet over mijn huis, of mijn werk, en zelfs niet over mijn schoenen. Ze hebben het over mijn man. Over Nate.

Nate neuriet zachtjes terwijl hij naast me zijn tanden poetst. Het heeft ongeveer een jaar geduurd voordat het tot me doordrong dat het altijd hetzelfde nummer is. 'All Shook Up' van Elvis Presley. Toen ik hem ernaar vroeg, lachte hij en zei dat zijn moeder hem had verteld dat het liedje precies twee minuten duurt. Zo lang als je je tanden moet poetsen.

Ik heb een grondige hekel aan dat nummer gekregen.

Elke ochtend hetzelfde verdomde liedje zolang we getrouwd zijn, en dat is nu acht jaar. Het probleem was waarschijnlijk de wereld uit als we niet elke ochtend tegelijk onze tanden zouden poetsen. Maar dat doen we altijd. We proberen 's ochtends zo efficiënt mogelijk gebruik te maken van de badkamer, omdat we op dezelfde tijd vertrekken naar dezelfde plaats.

Nate spuugt tandpasta in de wastafel en spoelt dan zijn mond. Ik ben al klaar met tandenpoetsen, maar ik moet hier nog zijn.

Hij pakt de fles mondwater en gorgelt met het chemische blauwe goedje.

‘Ik snap niet dat je dat spul verdraagt,’ merk ik op. ‘Ik vind het zo ranzig smaken.’

Hij spuugt het uit en grijnst naar me. Hij heeft volmaakte tanden. Recht en wit, maar niet zo wit dat je de andere kant op moet kijken. ‘Het is verfrissend. Reinheid van de ziel begint met reinheid van het lichaam, weet je wel.’

‘Het is afschuwelijk.’ Ik huiver. ‘Als je me maar geen kus geeft als je net die troep hebt gebruikt.’

Nate lacht. Het is ook grappig, neem ik aan, want hij kust me sowieso haast nooit. Een plichtmatig kusje voordat we ’s ochtends ieder onze eigen weg gaan, een als we ’s avonds thuiskomen, en nog een voordat we gaan slapen. Drie kussen per dag. Ons seksleven verloopt ook volgens zo’n strikt regime. Elke eerste zaterdag van de maand. Eerst was het elke zaterdag, toen om de andere zaterdag, en sinds twee jaar nemen we genoeg met het huidige patroon. Ik ben bijna geneigd om het als terugkerende afspraak in onze gedeelde iPhone-agenda te zetten.

Ik pak de föhn om mijn haar te drogen, terwijl Nate zijn hand door zijn eigen korte bruine haar haalt. Daarna pakt hij zijn scheermes om zich te scheren. Als ik naar ons twee in de spiegel kijk, kan ik moeilijk ontkennen dat hij verreweg de aantrekkelijkste is. Dat is overduidelijk.

Mijn man is ongelooflijk knap. Als er een film zou worden gemaakt over zijn leven, zouden ze de alleraantrekkelijkste Hollywoodsterren vragen om de hoofdrol te spelen. Kort maar dik donkerbruin haar, gebeeldhouwde trekken, een aanbiddelijk scheef lachje, en nu hij die gewichten heeft gekocht voor in de kelder krijgt hij ook nog een indrukwekkend gespierde borst.

Ik daarentegen ben uitgesproken lelijk. Ik heb dertig jaar de tijd gehad om daarmee te leren leven, en ik heb er zonder meer vrede mee dat mijn fletse ogen nooit zo speels zullen glinsteren als die van Nate. Mijn dofbruine haar zal altijd slap om mijn hoofd hangen en geen van mijn gezichtskenmerken hebben de juiste grootte in verhouding tot de rest. Ik ben te mager, een en al gevaarlijk scherpe hoeken en geen noemenswaardige rondingen. Als er een film zou worden gemaakt over mijn leven... Nou, het heeft geen zin om daar zelfs maar over te praten, want zoiets is simpelweg uitgesloten. Er worden geen films gemaakt over vrouwen zoals ik.

Wanneer mensen zeggen dat ik een geluksvogel ben, bedoelen ze eigenlijk dat Nate veel te hoog gegrepen is voor mij. Maar ik ben een paar jaar jonger, dat is tenminste iets.

Ik ga de badkamer uit om me verder aan te kleden en Nate volgt me om hetzelfde te doen. Ik kies een helderwitte blouse, dichtgeknoopt tot aan mijn keel, en combineer hem met een geelbruine rok. Want in New England heb je maar drie maanden rokjesweer, vier als je geluk hebt. Nadat ik een panty heb aangetrokken, schuif ik een paar zwarte Jimmy Choo-stiletto's aan mijn voeten. Pas als ik die aanheb, merk ik dat Nate naar me kijkt. Zijn bruine stropdas hangt los om zijn hals.

'Eve,' zegt hij.

Ik weet al wat hij gaat vragen. Toch hoop ik dat hij dat niet zal doen. 'Hm?'

'Zijn dat nieuwe schoenen?'

'Deze?' Ik kijk niet op. 'Nee, die heb ik al jaren. Ik geloof dat ik ze vorig jaar ook aanhad op de eerste schooldag.'

'O. Oké...'

Hij gelooft me niet, maar hij kijkt naar zijn eigen bruinleren loafers, die echt al jaren meegaan, en zegt geen woord meer.

Hij schreeuwt nooit als hij boos is. Af en toe leest hij me de les als ik iets heb gedaan wat ik niet had moeten doen, maar zelfs dat doet hij haast nooit meer. Mijn man heeft een bewonderenswaardig gelijkmatig humeur. In dat opzicht heb ik, neem ik aan, wel geluk.

Terwijl hij zijn manchetten dichtknoopt, werpt hij een blik op zijn horloge. ‘Ben je klaar om te gaan? Of wil je nog ontbijten?’

Nate en ik werken allebei op Caseham High School en vandaag is het de eerste dag van het nieuwe schooljaar. Ik geef wiskunde en hij Engels. Waarschijnlijk is hij de populairste leraar van de hele school, vooral nu Art Tuttle weg is. Mijn vriendin en collega Shelby vertelde me dat Nate nummer één is op de lijst van de vijf hotste leraren van Caseham High, opgesteld door de meisjes uit het examenjaar. Hij won met een gigantische voorsprong.

We rijden zelden samen naar het werk. Het is misschien decadent om met twee verschillende auto’s vanuit hetzelfde huis naar dezelfde locatie te gaan, maar hij blijft altijd langer op school dan ik. Ik heb geen zin om daar vast te zitten. Omdat het vandaag de eerste schooldag is, rijden we bij wijze van uitzondering samen.

‘Laten we maar gaan,’ zeg ik. ‘Ik neem op school wel koffie.’

Nate knikt. Hij ontbijt nooit. Volgens hem raakt zijn maag daarvan van streek.

Mijn Jimmy Choo’s klikklakken bevredigend op de vloer als ik naar de voordeur loop van ons twee verdiepingen tellende huis. Het is klein, we moesten het kunnen betalen van twee lerarensalarissen, maar in een heleboel opzichten is het mijn droomhuis.

We hebben drie slaapkamers. Nate heeft het erover om de

lege slaapkamers binnen afzienbare tijd te vullen met kinderen. Maar ik weet niet hoe we dat voor elkaar moeten krijgen met ons huidige intimiteitsschema. Een jaar geleden ben ik gestopt met de pil, gewoon om te zien wat er gebeurt. Tot nu toe helemaal niets dus.

Nate gaat achter het stuur zitten van zijn Honda Accord. Altijd als we samen ergens heen gaan, nemen we zijn auto en rijdt hij. Het maakt deel uit van onze routine. Drie kusjes per dag, één keer per maand seks, en Nate rijdt altijd.

Wat ben ik toch een geluksvogel. Ik heb een prachtig huis, een fijne baan, en een man die vriendelijk en zachtaardig en ongelooflijk knap is. En terwijl Nate de weg op rijdt in de richting van de school, hoop ik maar één ding: dat er onderweg een vrachtwagen door rood rijdt en zich in de Honda boort zodat we allebei op slag dood zijn.

2

ADDIE

Ik zou er alles voor overhebben om niet uit de auto te hoeven stappen.

Ik zou mijn haar helemaal afknippen. Ik zou *Oorlog en vrede* lezen. Jezus, ik zou mezelf in brand steken als ik maar niet bij Caseham High naar binnen hoefde. Ik kan het niet vaak genoeg zeggen: ik wil niet naar school.

‘We zijn er,’ zegt mijn moeder vrolijk. En overbodig, want ik zie zelf ook wel dat we voor de school geparkeerd staan. Zo dom ben ik nu ook weer niet, ondanks alles wat er het afgelopen jaar is gebeurd.

Ze heeft me vanmorgen naar school gebracht met haar grijze Mazda. Ik denk omdat ze wist dat als ik, net als de afgelopen twee jaar, met de fiets zou gaan, er geen schijn van kans was dat ik op school zou aankomen. Dus heeft ze een dag vrij genomen van haar werk in het ziekenhuis. En om er zeker van te zijn dat ik aanwezig ben op de eerste dag van het nieuwe schooljaar, verliest ze me niet uit het oog.

Ik kijk uit het raam naar het rode bakstenen gebouw van vier verdiepingen dat in de afgelopen twee jaar zo’n grote rol in mijn leven is gaan spelen. Ik wrijf in mijn ogen. Doodmoe, omdat ik vanochtend belachelijk vroeg mijn bed uit moest om hier op tijd te zijn. Ik weet nog hoe opgewonden ik was op mijn allereerste dag op Caseham High. En ik vond het leuk op de

middelbare school. Ik was niet superpopulair, mijn cijfers waren zonder twijfel middelmatig, maar het was helemaal niet verkeerd.

Totdat het misging.

Ik heb de hele zomer op de kinderen van de burens gepast en geprobeerd voor elkaar te krijgen dat ik na de vakantie niet terug naar Caseham High zou hoeven. Maar het is de enige openbare middelbare school in Caseham, en een particuliere school kunnen we niet betalen. We hadden kunnen proberen om me op een school in een andere plaats te krijgen, maar dat zou te ver zijn geweest om te fietsen en er rijdt geen schoolbus naartoe. Dat zei mijn moeder elke keer als ik haar smeekte om er nog eens over na te denken, maar haar geduld raakte duidelijk op.

‘Misschien,’ zeg ik hoopvol, ‘kan ik thuis les krijgen.’

‘Addie,’ zegt ze zuchtend, ‘hou nou eens op.’

‘Je begrijpt het niet.’ Ik klem mijn rugzak tegen mijn borst, maar maak geen aanstalten om mijn veiligheidsgordel los te maken. ‘Iedereen heeft natuurlijk een hekel aan me.’

‘Dat zal best meevallen. Ze weten het vast niet eens meer.’

Ik snuif. Heeft mijn moeder ooit een middelbareschoolleerling meegemaakt?

‘Ik meen het.’ Ze zet de motor af, al staan we op een plek waar je je auto niet mag parkeren. Het duurt vast niet lang voordat iemand ons aanspoort om door te rijden. ‘Tieners zijn alleen in zichzelf geïnteresseerd. Niemand zal zich herinneren wat er vorig jaar is gebeurd. Dat kan geen mens nog iets schelen.’

Ze heeft het mis. Ze heeft het zo ontzettend mis.

Inderdaad toetert er iemand naar ons. Eerst één keer, dan een paar keer achter elkaar en daarna lijkt het wel of iemand per ongeluk op zijn claxon is gaan zitten en niet van plan is om overeind te komen.

‘Ik kan ergens anders gaan staan,’ biedt mam gelaten aan, terwijl ze de motor weer start.

Wat heeft het voor zin? Als we nog eens stoppen, krijg ik alleen weer een nieuwe peptalk. Die heb ik niet nodig. Wat ik nodig heb is een andere school. En als dat niet kan, heeft dit allemaal totaal geen zin.

‘Laat maar,’ mompel ik.

Ze roept me na als ik uit de auto spring, maar ik draai me niet meer om. Ik heb niets aan mijn moeder. Ze zegt precies de goede dingen, maar uiteindelijk heeft zij nergens last van. Zij krijgt niet te maken met de gevolgen van wat er vorig jaar is gebeurd. Van wat ik heb gedaan.

Zodra ik de Mazda uit ben, kan ik haast voelen dat iedereen naar me staart. Er zijn genoeg meisjes op school die proberen aandacht te trekken met hun manier van kleden. Zo ben ik nooit geweest. Ik ga altijd het liefst op in de menigte. Vandaag draag ik een doodgewone spijkerbroek met rechte pijpen en een grijs T-shirt onder een nog grijzere hoody. Volgens de regels mag je op Caseham High geen letters op je kont dragen (heel veel meisjes zijn daar verontwaardigd over). Maar niet alleen is mijn achterste vrij van glitterletters, ik heb ervoor gezorgd dat ik helemaal nergens teksten op draag. Niets waarmee ik de aandacht zou trekken.

Toch kijkt iedereen naar me.

Het enige positieve is dat mijn moeder wel weg moest rijden. Daardoor krijgt ze niets mee van alle starende blikken en het gefluister als ik met mijn rugzak over mijn schouder naar de stalen hoofdingang loop. Ik wist verdomme dat dit zou gebeuren. *Niemand zal zich herinneren wat er vorig schooljaar is gebeurd.* Tuurlijk niet. Van welke planeet komt mijn moeder? Ik weet al wat ze zeggen, dus blijf ik niet staan om te luisteren. Met ge-

bogen hoofd en afgezakte schouders loop ik zo vlug als ik kan. Ik maak met niemand oogcontact. Toch hoor ik ze fluisteren.

‘Dat is ze. Dat is Addie Severson. Je weet toch nog wel wat ze heeft gedaan? Zij is degene die...’

Bah, dit is gewoon te verschrikkelijk. Ik kan hier niet tegen.

Ik haal het bijna. Bijna bereik ik de ingang zonder dat er iets gebeurt. De afbladderende rode verf van de voordeur is in zicht en niemand heeft recht in mijn gezicht iets afschuwelijks gezegd. En dan zie ik háár.

Kenzie Montgomery. Misschien wel het populairste meisje van onze klas van vorig jaar. Zonder twijfel het mooiste meisje van de klas. Klassenvertegenwoordiger, hoofd-cheerleader. Je kent het type wel. Ze zit op de trap voor de deur, in een rokje dat, daar ben ik zo goed als honderd procent zeker van, in strijd is met het schoolreglement. Daarin staat dat als je je armen gestrekt houdt langs je lichaam, de zoom van je rok of short niet hoger mag komen dan je vingertoppen. Er zijn meisjes naar huis gestuurd voor dat soort overtredingen, maar Kenzie overkomt dat niet. Daar kun je donder op zeggen.

Ze zit bij haar vriendengroepje. De meisjes om haar heen lijken wel een smoelenboek van de populairste leerlingen van school. En er is ook iemand bij die je vorig jaar niet bij haar in de buurt zou hebben gezien. Hudson Jankowski. De nieuwe quarterback en de sterspeler van het footballteam.

Kenzie en haar clubje blokkeren zo ongeveer de doorgang naar de school. Toch kan ik er nog langs. Maar net als ik probeer me door de smalle opening tussen Kenzie en de trapleuning te wringen, ontmoeten haar ogen een fractie van een seconde de mijne. Meteen gooit ze haar rugzak voor mijn voeten om me de weg te versperren.

Ai!

Ze heeft expres ongeveer tien centimeter vrijgelaten, kennelijk om te zien of ik ga proberen me erlangs te persen. Ik zou via de andere kant naar boven kunnen gaan. Maar dan moet ik eerst deze trap helemaal af en daarna een andere weer op. Dat is een beetje belachelijk, want ik ben al bijna boven. En het is ook niet zo dat er een persóón in de weg staat. Het is alleen maar een verdomde rugzak. Dus terwijl Kenzie met haar vriendinnen praat, probeer ik langs haar leren tas te schuiven.

‘Wat ben jij aan het doen?’

Kenzies stem houdt me tegen. Ze kijkt naar me op met haar grote blauwe ogen, omrand door lange, donkere wimpers. Ik ontmoette Kenzie voor het eerst in de onderbouw, toen we bij elkaar in de klas zaten bij geschiedenis. Ik vond haar gewoonweg het volmaaktste menselijke wezen dat ik ooit in het echt had gezien. Ik bedoel, ik had eerder knappe meisjes gezien, maar Kenzie is van een totaal ander niveau. Ze is lang en lenig en heeft zijdeachtig goudblond haar. Als je onze gezichtskenmerken met elkaar vergelijkt, zijn die van haar stuk voor stuk aantrekkelijker dan die van mij. Kenzie is er het wandelende bewijs van dat het leven niet eerlijk is.

‘Sorry,’ mompel ik. ‘Ik wilde er alleen even langs.’

Ze fladdert met haar lange wimpers. ‘Denk je dat dat lukt zonder op mijn rugzak te trappen?’

Haar vriendinnen kijken naar ons en giechelen. Kenzie zou haar rugzak kunnen verplaatsen of hem helemaal van de trap halen zodat ik erdoor kan. Maar dat doet ze niet, en blijkbaar vinden ze dat allemaal ontzettend grappig.

Even heb ik oogcontact met Hudson, die vlug omlaagkijkt naar zijn vuile sneakers. Dat doet hij al een halfjaar. Me uit de weg gaan. Doen alsof hij niet mijn allerbeste vriend was sinds we op de basisschool zaten.

Een moment fantaseer ik over een wereld waarin ik het op zou kunnen nemen tegen een meisje als Kenzie Montgomery. Waarin ik op haar stomme rugzak met dat roze donzen poppetje eraan kon trappen en haar toesnauwen: ‘Wat wou je ertegen doen?’

Niemand neemt het ooit tegen Kenzie op. Ik zou het kunnen doen. Ik heb toch niets te verliezen.

Maar in plaats daarvan mompel ik een excuus en ga de trap weer af om op een andere manier de school in te komen. Net als iedereen zwicht ik voor Kenzie. Want eerlijk gezegd, hoe erg het nu ook is, het kan altijd nog erger.